

Har vi kommit till en samisk fight-club? I det stora rummet ser vi en röse stenar, ett spalt med sågspån och tunna fällda träd. De enkla sceniska elementen är välplacerade och mellan dem ser vi tre kvinnor värma upp, både sina kroppar och publiken, med sina utmanande och lekfulla blickar. Det är någonting i luften.

Från prologen glider föreställningen i gång utan sömmar. Några vardagliga steg tas kors och tvärs tills suggestiva gamla röster tar besittning i de unga kvinnors lyhörda kroppar. De tänds på av den avlägsna men ändå så närvarande jojken. Rörelser blir som besvärjelser, schamanvibrationerna färdas mellan dem. Marianne Kjærsund och Hanna Mjåvatn dansar ett makalöst duo. Ur djupt böjda ben plockas kraften medan huvudena yrar. Virvlarna smittar av sig tills händerna vill famna himlen. Var är ni?

Hundliknande ylanden och lockrop sträcker sig över landskapet, förbi existensens smärtande kullar. Vi alla påverkas av djuriska drifter oavsett om man bär en grön, blå eller röd klänning. Jyckanden sprids som sexuell mekanik - upprepadet utmattar och bygger meningar. Dansarna ger sig hän och brutal energi blandas med mänsklig skörhet. Koreografin utvecklas organiskt i fall och språng.

Vi får mycket tänketid men meningsfull sådan, och är helt med på noterna i absurda ryckningar och lustiga infall. Hannas rastlösa energi leder till en skuggboxning. Det ser lite otäckt ut när dansaren Kristin Ryg utsatts för långt drivna klappningar; hon får stryk men kan inte sluta sjunga. Sekvensen är dock inte laddad med meningslöst våld utan snarare med relevanta frågor och bedjan. Kroppen, ge oss ett svar! Koreografen Elle Sofe Henriksen balanserar fint mellan ljudlandskap och tystnad. Hon tar ut pauserna när dem är laddade med utmattning, andhämtning eller förväntan. Tajmingen är verkningsfull.

Dansarna är individer men får uppleva samma banor. Någon har redan gått före dem och någon av de måste ta det andra steget. Koreografen har valt den mest ödesdigra och dramatiska linjen, diagonalen mot vänster hörn, som verkets sista stråk. Huvudena ned mot marken, ödmjukt på knäna får var och en ta sig mot slutet, över mjukt runda stenar som andas ut vassa skuggor. Vidderna finns, kommunikation mellan generationerna och individerna finns, och koreografens personliga vision vilar över det välförda verket. Girlpower rules och förfäderna lyssnar.